

EDİTÖR

Mustafa SOYUER

Gecenin iki buçuğu... Fital gibi sarhoştı. Yılların ezberiyle anahtarı tek hamlede çevirdi. Kapıyı hırsız gibi açtı. Evde birileri vardı da onları uyandırmaktan mı çekiniyordu? Yoo, tek yaşıyordu. Elini duvarda gezdirerek elektrik düğmesini buldu. Yavaşça çöktü. Sarı armut lambanın ölgün ışığında tüm dağınıklığıyla mutfak tezgâhı karşıladı onu. Tezgâhı istila eden hamamböcekleri ışık yanar yanmaz bir anda sağa sola kaçıştılar. Gülümsedi. Güya ilaç alacaktı hamamböcekleri için. Aylardır unuttuyordu. Ayakkabılarını, birbirinin yardımıyla çıkardı. Islak pardösüsünü, vestiyer olarak kullandığı çivilerden birine astı. Ayakkabıları su geçirmişti, çorapları beton zemine ıslak izler bırakıyordu. İçi titredi birden. Bir kahve iyi gelirdi şimdi. Hem içini ısıtır hem biraz ayıltırdı. Az önce üzerinde hamamböceklerinin cirit attığı ocağa yöneldi. Gözlerden birinin üstünde duran bakır cezveye baktı. Cezvenin dibindeki kahve artığı yemyeşil küf bağlamıştı. Tezgâhın üstündeki bulaşık yığından kahve fincanını buldu. Fincanın içini parmağıyla yokladı. Dibinde kalan telve betonlaşmıştı artık. Hatta bir sigara izmariti, tepe üstü saplanmış, fincanın içinde öylece duruyordu. Düşündü. Şimdi cezve temizlenecek, fincan yıkanacak, tatlı kaşığı bulunacak, tepeli bir tatlı kaşığı kahve konulacak; şu olacak, bu olacak... Uzun iş. Vazgeçti. Evde kahve yapan biri olsa mıydı acaba? Annesi geldi aklına. Yıllar olmuştu görmeyeli de. Evlense de kendine bir çekidüzen verseydi ya. Yaşı kırka gelmiş, daha hiç o taraklarda bezi yokmuş, akranlarının neredeyse gelinlik kızları olmuşmuş; efendime söyleyeyim, bunun gözü hep serserilikteymiş falan filan. “Bir fincan kahve için... Yok canım.” diye düşündü. Bir sigara çıkardı cebinden. Kibrit kutusu ıslanmıştı, yakamadı. Gazı bitmiş, sadece çingı çıkaran mutfak çakmağıyla ocağı yaktı, ocaktan da sigarasını. Yanık kıl kokusu geldi burnuna. Fazla eğilmiş olmalıydı. Ütülenmişti kaşları. Umursamadı.

Umursayacak hâlde değildi zaten. Başı çatlıyor ve soğuktan tir tir titriyordu. Bir an evvel kendini yorganın altına atmalıydı. Hem yatak odası hem de çalışma odası olarak kullandığı odanın kapısını açtı. Işığı açtığında gördüğü manzara mutfakla hemen hemen aynıydı. Yorgan yerlerde, çarşaf topak olmuş hâlde, yatağın ayak kısmında. Duvarlardan ikisini baştanbaşa kaplayan dağınık bir kütüphane, demir çekmeceli bir masa, masanın üstünde kalem yontuları, yarısı içilmiş ve içinde sigara söndürülmüş çay bardakları, kadehler, boş içki şişeleri... Yatağın hemen yanında duran eski bir komodin ve komodinin üstünde duran yarısı okunmuş bir kitap, küllük niyetine kullanılan plastik bir çay tabağı ve içinde onlarca sigara ölüsü... İzmirli koku duvarların damarlarına kadar sinmiş.

Alelacele ıslak gömleğini ve çoraplarını çıkardı. Pantolonu çıkarmaya gerek duymadan yatağına uzandı.

Baş tatl tatlı dönüyordu. Odanın içindeki eşyalar yerlerinden sıklmış da yer değiştirmiş gibi geldi.

Biraz ısınınca günlüğünü yazmadığını hatırladı. Canı sıkıldı. Mecburen kalkacaktı çünkü günlük tutmak onun en büyük zevkiydi. Bunca derbederliği arasında hayatındaki tek düzenli şey, günlük tutmaktı. Bir iki cümle de olsa neredeyse yirmi beş senedir her gün yazıyordu. Bu işi, bir gün olsun kazaya bırakmamıştı.

Masa lambasının düğmesine bastı. Günlük defterini açar açmaz birden üşümesi geçti. Soğuk soğuk terlemeye başladı. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Korkuyla besmele çekti. Sarhoşken besmelenin fayda verip vermeyeceğini düşündü bir an. Kalbi ellerinde atıyordu. Titriyordu. Görünürde kimse yoktu odanın içinde. Halüsinasyon görüyor olmalıydı. O son kadehi içmeyecektim, diye düşündü. Şaşkınlıktan ve korkudan gözleri büyüdü çünkü günlük defteri masanın üstünde açık duruyordu ve açık olan sayfa baştan sona yazılmıştı. Üstelik bu yazı, kendisinin değildi. Korka korka okumaya başladı.

Her gün sen anlatıyorsun, ben dinliyorum. Bugün de ben anlatacağım sen dinleyeceksin.

Hatırlıyor musun beni, tanıştığımız günü?

Yine böyle yağmurlu bir gündü. Dükkân sahibi, ahşap döşemeler zarar görmesin diye günü geçmiş gazeteleri, dükkânın zeminine sermişti. Girip çıkanların ayakları altında can çekişen gazete kâğıtları yer yer delinmiş, yazıları birbirine karışmıştı. Arka sayfa güzellerinin bile güzelliklerinden eser kalmamıştı. Gazete kâğıtlarının bu zelil hâlini görünce ne kadar şükretmişim bir defter olduğuma. Kaderde gazete kâğıdı olmak da vardı. Ben

gazete kâğıtları gibi horlanmayacaktım. Saçları çift örgülü, sarışın genç bir kız; kırtasiye dükkânına gelecek, raflarda saf tutmuş defterler arasından beni fark edecek, kapağımdaki gül resminin güzelliğine dayanamayıp beni satın alacaktı. Genç bir kızın hisli aşk şiirleri biriktirdiği, ortasında gül yaprakları kuruttuğu, her fırsatta göğsüne bastırdığı bir defter olacaktım. Kalbinin kimin için çarptığını duyacaktım. Yeni filizlenmiş bir aşkın tatlı sancısını hissedecektim yapraklarımda. Belki de beni, her sayfasında temiz bir kalbin attığı bir anı defteri olarak kullanacaktı. Ah ne saadet!

Hiç aklıma gelir miydi beni, senin satın alacağın. O dükkâna yolun nereden de düşmüştü. Neden onca defter arasından beni seçtin sanki. Ağaçlığında hangi kuşu kovdum dallarımdan, hangi sincabın ahını aldım, hangi günahı işledim de senin gibi birinin eline düştüm. Ben şimdi onca balta darbesine, silindir çilesine senin defterin olmak için mi katlandım. Esir pazarından cariye alır gibi aldın beni. Hangi meçhule gideceğimi bilmeden girdim koltuğunun altına.

Sanki nikâhladın beni kendine. Kıskanç bir koca gibi sakınıyorsun beni. Hatta kendinden bile. Sayende gün yüzüne hasret kaldım. Havalandırmaya çıkarılmış katiller gibi günde en fazla yarım saat seyredabiliyorum yıldızları. Sonra kalemini kapağıma bir gardiyan gibi asıp diğer bütün kirli ve kırışık yanlarını da gizlediğin demir dolabın kapısını sürgülüyorsun üstüme. Ne berbat bir koğuşa düştüm Allah'ım!

Satırlarıma günlüğünü yazıyorsun güya. Güya kimse bilmeyecek kalbinin çirkinliğini. Hangi hücreye sığar, hangi kilit zapt edebilir senin günahlarını.

Beni amel defteri niyetine kullanıyorsun. Evet, kendi amel defterini kendisi tutan bir meczupsun sen. Boş yere melek gezdiriyorsun omuzlarında. Onlar da benden kopya ediyorlar yazdıklarını. Sevap veya günah, nefret veya sevgi, gerçek veya hayal neyin varsa bütün sırlarını harf harf biliyorum. O büyük gün gelip çattığında Tanrı, bana anlattıklarından görecektir hesabını. Zebaniler, en günahkâr yaprağımla tutuşturacaklar cehennemini. Suç ortamından beni de yakacaklar seninle birlikte.

Bir kararda duramaz mısın sen? Sen havasına ve adamına güvenilmez hangi memlekettensin? Sabah puslu, öğleye doğru yağmurlu, ikindileri bulutlu, gece gök gürültülü... Bir saatin bir saatine eş değil. Hiç mi güneş doğmaz kalbine? Hiç mi içinde bahar dallarının uç verdiği bir cümle kurmayacaksnı? İyie, güzele dair küçük bir kırınımda mı yok ceplerinde?

Riya, haset, kibir, gurur, korku, kıskançlık... Kalbin çirkefle dolu. Her gün aynı saatte gelip yapraklarıma kusuyorsun kalbindeki çirkefi. Nasıl bir

zehir taşıyorsun ruhunda; işin niye rast gitmiyor, üflediğin ocak niçin su istemiyor, kokladığın her çiçek niçin soluveriyor avuçlarında?

Artık bana yazmak için kapağı kaldırdığında ilk harften çekebiliyorum ruhunun fotoğrafını. S harfinin kuyruğu çift dilli bir yılan gibi çörekleniyor- sa bağrımda, biliyorum ki bütün zehrini kusacak kalemin. Karalar gibi devam ediyorsun diğer harflere... Karakter karakter ruhunu işliyorsun üstüme. Kalem etime batıp batıp çıkıyor. Sanki sivri bir kamayla oyuyorsun harflerin içini. Bağrımda italik yaralar açılıyor.

Bazen öyle kuralsız oluyor ki cümlelerin; bir günlüğün sayfaları değil de intihar mektubu gibi hissediyorum kendimi. İçim ürperiyor. Günün birinde canına kıyacağından korkuyorum.

Gün oluyor, baştan başa şehvet kesiliyor elinde kalem. Ucundan mürekkep yerine arzu damlıyor. d'yi dudağından öpüyor, ğ'nin yumuşacık teninde gezdiriyorsun ellerini. Kendi doğurduğu harflerle sevişen bir sapıksın sen.

En çok da ikiyüzlü korkağın biri olmadan iğreniyorum. Yüzüne güldüğün kaç kişinin dedikodusunu yaptın benimle, kaç insanı satırlarımda kıştır kıştır doğradın?

Gün oluyor tam tevekküllü bir dervişe dönüşüyorsun. Silinip gidiyor gözünden dünya. Başka bir âlemin adamı oluyorsun sanki. Lirik dualar dökülüyor kaleminden. Af diliyorsun, pişman oluyorsun fakat saat geçmiyor ki pişman olduğun için pişman oluyorsun. Bak şu cümleler dünkü günlüğünden:

“Cehennem ateşinden kurtulmak için ateşe tapan bir Mecusi'yim ben. Yanmak benim kaçınılmaz kaderim fakat hangi ateş daha harlı... Cehennem mi, yoksa dudakları mı? Evet, ben ateşe tapıyorum, şeytanların beni bu kadar sevmesinin sebebi başka ne olabilir ki?”

Senin şeytanlara teslim olmuş ruhunun tercümanı olacağıma keşke mahalle bakkalının birinde veresiye defteri olaydım. Pergeller saplanaydı kalbime, makaslar doğrayaydı lime lime tenimi. Ben galiba çok büyük konuştum. Dilim varmıyor ama bir gazete sayfası olaydım yağmurlu bir günde ayaklar altında çığnenen.

*

Editör, sabah uyandığında, günlüğüne gecedен şunları not ettiğini gördü:

“Ben editör. Yüzlerce hikâye ve romanda, yüzlerce hayata çekidüzen veren kişi... İnsanların hayatlarını yaşanılır kılan iksir benim ellerimdedir.

Ya kendi hayatın... Söylesene büyük editör, senin de bir editöre ihtiyacın yok mu?”